

tage sig Ansvar for, om i den kommende Sommer en pludselig Epidemi opstaaet lokalt skulde brede sig til Hovedstaden og medføre de Ulykker for den, som en Epidemi udbredt gennem Vandforsyningen vil have.

Paa Grundlag af disse Betragtninger skal jeg, som sagt, tillade mig at anbefale dette Lejlighedsforslag til hurtig Behandling i dette høje Ting.

Mortensen: Det foreliggende Lovforslag synes efter sit Udseende at tage Sigte paa Forholdene i Almindelighed Landet over, og Loven af 1896, som det tilsigter at ændre, gælder ogsaa Forholdene i hele Landet. Da jeg hørte om Lovforslaget, mente jeg, at det var en Følge af en Henvendelse fra Købstadforeningen, som jeg ved for nylig er tilgaaet Indenrigsministeriet, og som jeg senere skal vende tilbage til. Men ved at se Bemærkningerne til Lovforslaget og ved nu at høre den højtærede Indenrigsminister erfarer jeg, at Lovforslaget kun er en Lejlighedslov for København og de omliggende Kommuner. Jeg kan ikke nægte, at jeg er noget forundret derafter, ihvorvel jeg er klar over, at det for Københavns Vedkommende er stærkt paatrængende at faa en Ændring som den foreslaaede.

København er dog ingenlunde den første Købstad, der har ladet høre fra sig i den her berørte Anledning. Det er allerede bemærket, at man allerede i 90'erne hørte Klage over de Vanskeligheder, der kunde være for Vandforsyningsanlæg derved, at de blev forurenede og gjorde ubrugbare. Købstadforeningen har i 1902 for første Gang rettet en Henvendelse til Indenrigsministeriet, idet et Repræsentantskabsmøde vedtog en saadan Henvendelse paa Foranledning af Svendborg Byraad, som ankede over, at Folk borede paa det kuperede Terrain, Svendborg Vandværk ligger paa, saa at Byen risikerede, at de tog Vandet fra Vandværket. Den nævnte Henvendelse blev tilstillet Ministeriet med Anmodning om at faa vedtaget en Lov til Beskyttelse for Vandværket. Der skete dog ikke noget i den Sag, men Købstadforeningsmødet i Aarhus 1909 havde Sagen fremme til Behandling igen, ogsaa paa Foranledning af Svendborg Byraad. Paa dette Møde, hvor man begyndte at drøfte Sagen ud fra samme Synspunkter, som var anlagte i 1902, blev der fremdraget Eksempler paa, at private havde forsøgt at øde-

lægge forskellige Købstæders Vandværker ved at tilføre Vandledningerne urene Stoffer, og der blev paa ny med stort Flertal vedtaget en Henvendelse til Indenrigsministeriet om at søge Lovforanstaltninger gennemført til Beskyttelse af Vandværksanlæg i videst muligt Omfang. Der er fremdeles i den Henseende ikke gjort andet, end hvad vi har i Loven af 1896, og denne har vist sig at være ufyldstgørende, hvad jeg senere skal komme tilbage til.

Da der altsaa efter den sidste Henvendelse ikke blev foretaget noget af Ministeren, har Randers Byraad i afvigte Efteraar henstillet til Købstadforeningen paa sit Repræsentantskabsmøde paa ny at tage denne Sag op, og Sagen blev sat paa Dagsordenen for Repræsentantskabsmødet den 1. December. Jeg havde den Ære at indlede Forhandlingen om Spørgsmaalet og den Glæde, at der enstemmigt blev vedtaget en meget energisk Henstilling til Regeringen om dog nu at søge at faa gennemført en Lov, som kunde beskytte bestaaende Vandværker mod at blive ødelagt. Jeg er derfor noget forbausset over, at dette Lovforslag kun gaar ud paa at skabe en Lejlighedslov. Jeg havde ventet, at Ministeren, naar han nu endelig vilde til at foretage noget, var gaaet videre og havde foreslaaet noget, som kunde sikre ikke blot Københavns Kommunes Vandværk, men ogsaa de øvrige Vandværker her i Landet. Der findes vel et halvt Hundrede Købstadvandværker og flere Hundrede Landsbyvandværker her i Landet, som alle kan være udsatte for Ødelæggelse ved, at der tilføres de Jordlag, hvorfra de tager deres Vand, urene Stoffer. Regeringen er vidende derom og har, som jeg har nævnt, gentagne Gange gennem Aarene modtaget Henvendelser desangaaende fra Købstadforeningen. Ved det Købstadforeningsmøde i Aarhus 1909, som jeg omtalte før, var den daværende Indenrigsminister til Stede. Han udtalte sig ikke om Sagen under Forhandlingerne, men jeg havde bagefter den Fornøjelse at tale med ham og kan sige, at han den Gang mente, det var lidt vanskeligt at lovgive om det Forhold, som var paaanket af Svendborg Byraad, medens det derimod vel maatte være rimeligt at faa Lovbestemmelser gennemført til Beskyttelse af Vandværker overfor Forsøg paa at ødelægge dem ved Forurening og Forgiftning af Vandet. Jeg havde derfor ventet, at vi havde faaet noget at se i Retning af en mere virksom Lovgivning paa dette